

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžfk/1/2019
Identifikačné číslo spisu: 5018200099
Dátum vydania rozhodnutia: 03.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5018200099.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nory Halmovej (sudca spravodajca) a zo sudcov JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu: G.. W. U., A.. XX.XX.XXXX, W. M. Č.. XXX/XXX, O., právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s.r.o., so sídlom Radlinského č. 1727/49, Dolný Kubín, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná č. 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100153942/2018 zo dňa 17. januára 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 30S/28/2018- 46 zo dňa 4. septembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 30S/28/2018-46 zo dňa 4. septembra 2018 z a m i e t a.

Kasačnému sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100153942/2018 zo dňa 17.01.2018, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Žilina pobočka Námestovo rozhodnutím č. 102226708/2017 zo dňa 23.10.2017, ktorým apríl 2016 zo sumy 3.970,66 € na 950,66 €. určil žalobcovi ako daňovému subjektu podľa § 68 ods. 6 Zákona č. 563/2009 Z.z. v znení neskorších predpisov (Daňový poriadok) rozdiel v sume nadmerného odpočtu 3.020,00 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2016. Zároveň mu znížil nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie

2. V odôvodnení uviedol, že daňovou kontrolou bolo zistené, že daňový subjekt mal v predložených dokladoch a záznamoch DPH v zmysle § 70 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej „zákon o dani z pridanej hodnoty“ alebo „zákon o DPH“) - podklady k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2016 uplatnené odpočítanie dane z pridanej hodnoty z faktúr od dodávateľa

AUTOMOTOTIR SLOVAKIA, s.r.o. so sídlom Čimhová, pričom sa jednalo o nasledovné faktúry: č. 1600099 zo dňa 26.04.2016, suma bez DPH 6.700,00 €, DPH 1.340,00 €, č. 1600106 zo dňa 29.04.2016, suma bez PH 8.400,00 €, DPH 1.680,00 €.

3. Proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote podal žalobca správnu žalobu. Krajský súd v Žiline preskúmal napadnuté rozhodnutie v zmysle § 177 a nasl. SSP v medziach žalobných bodov (§ 134 ods. 1, § 183 SSP), pričom zistil, že napadnuté rozhodnutie bolo zákonné, a preto žalobu podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

4. Podľa názoru krajského súdu žalovaný správne vyhodnotil prípad, že žalobca v kontrolovanom zdaňovacom období neunesol dôkazné bremeno na preukázanie dodania služby od dodávateľa uvedeného na faktúrach a zároveň nepredložil riadne vystavené daňové doklady podľa § 74 zákona o DPH. Dôkazné bremeno o reálnom dodaní služieb zaťažuje daňový subjekt - žalobcu, ktorý zodpovedá aj za to, že vo svojom účtovníctve má doklady vystavené v súlade § 74 zákona o DPH. Iba faktúra, ktorá má náležitostí ustanovenia § 74 ods. 1 zákona o DPH a súčasne reálne dodanie tovaru alebo služby na nej uvedeným dodávateľom je relevantným dokladom na uplatnenie si prípadného odpočtu DPH. Splnenie podmienok na uplatnenie práva na odpočítanie dane preukazuje platiteľ, pričom splnenie uvedených podmienok spočíva jednak v ich formálnej deklarácii v predložení dokladov s predpísaným obsahom, a jednak v preukázaní reálneho dodania, teda doklady musia mať povahu faktu, musia byť vystavené na materiálnom podklade a ako právna skutočnosť aj preukázané. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžf/4/2009 zo dňa 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 78/2011 zo dňa 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplývalo, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte (§ 28 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, ktorý disponuje svojím právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania DPH), a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený“.

5. Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že v danom prípade obe sporné faktúry neobsahovali náležitosť podľa § 74 ods. 1 písm. f) zákona o DPH, ktorá náležitosť je obligatórnou náležitosťou faktúry. Na oboch faktúrach totiž absentuje rozsah a druh dodanej služby. Pokiaľ žalobca v žalobe tvrdil, že oprava bola na faktúrach popísaná, uvedené je v rozpore so skutočnosťou. Naopak, v oboch faktúrach nebola oprava vôbec špecifikovaná, pričom špecifikáciou rozsahu a druhu konkrétnych opráv na pracovnom stroji TEREK a vozidla TATRA v žiadnom prípade nie je konkretizácia samotného stroja, ktorý sa má opravovať. Ani odkaz na dodacie listy uvedené vo faktúrach nemožno brať ako dodatočnú špecifikáciu týchto opráv, pretože ani na žiadnom dodacom liste nie je špecifikácia tejto opravy uvedená. Aj v dodacích listoch sa totiž uvádza ako názov služby (bez ďalšej špecifikácie) len oprava konkrétneho vozidla a pracovného stroja - text je totožný s textom na faktúrach. Čo bolo presne predmetom týchto opráv, nie je zrejmé. Žalobca teda nesplnil základnú formálnu podmienku na právo na odpočítanie DPH, a to predloženie faktúry, ktorá má náležitostí v zmysle § 74 zákona o DPH. Už len tento dôvod bol postačujúci na to, aby správca dane nárok na odpočítanie DPH žalobcovi neuznal.

6. Podľa krajského súdu v danom prípade však správne orgány vykonali rozsiahle dokazovanie aj vo vzťahu k prípadnému naplneniu materiálnej podmienky na odpočítanie dane, a to preukázaniu reálneho plnenia na základe predložených faktúr. Z vykonaného dokazovania potom vyplynulo, že bola preukázateľne spochybnená vierohodnosť, pravdivosť a úplnosť listinných dôkazov predložených daňovým subjektom (dodávateľské faktúry, dôkaz o zaplatení týchto faktúr, dodacie listy a objednávka). Uvedené vyplýva najmä z týchto zistených skutočností:

- Na adrese sídla dodávateľa Čimhová č. 117, ktorá je v obchodnom registri zapísaná od 02.03.2012 až

doposiaľ, je dodávateľ neznámy. Z miestneho zisťovania na tejto adrese bolo totiž zistené, že na tejto adrese sa nachádza rodinný dom, ktorý je prenajatý treťou osobou, ktorá o tom, že by v tomto rodinnom dome mala sídliť spoločnosť AUTOMOTOTIR SLOVAKIA, s.r.o. nemala žiadnu vedomosť.

- Konateľ dodávateľa je v Obchodnom registri Okresného súdu Žilina od 23.04.2016 doposiaľ zapísaný občan Rumunská G., ktorému vznikla funkcia ku dňu 04.01.2016. Ide o jediného konateľa dodávateľa. Dodávateľ bol zastúpený týmto konateľom v kontrolovanom zdaňovacom období.

- Sám žalobca podaním zo dňa 06.08.2017 uviedol, že opravy na vozidle TATRA a pracovnom stroji TEREX mali byť vykonané v jeho areáli Bobrov č. 602, avšak na objednávke, ktorú vyhotovil samotný žalobca je uvedená dodacia adresa dodávateľa v Čimhovej č. 117. Uvedené tvrdenie žalobca uviedol až po tom, ako bol oboznámený s miestnym zisťovaním správcu dane, že dodávateľ je na adrese Čimhová č. 117 neznámy.

- Zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 10.02.2017 (týkajúcej sa zdaňovacieho obdobia november 2016 na DPH, ktorá je súčasťou správneho spisu) vyplýva, že žalobca si objednal náhradné diely na stroj TEREX od spoločnosti Transport company, s.r.o. a opravu vykonal osobne so svojim synom svojpomocne. Konkrétne uviedol, že má žeriav aj vybavenie na výmenu a vyhlásil, že údržbu na strojoch si robia sami. Je teda v rozpore s týmto jeho tvrdením vo faktúrach aj samotným žalobcom tvrdená skutočnosť, že v apríli 2016 v jeho vlastnom areáli v Bobrove (ktorý je technicky vybavený na opravu jeho strojov a opravy si daňový subjekt vykonáva sám) vykonal opravu na oboch týchto strojoch niekto iný, teda v konkrétnom prípade dodávateľ AUTOMOTOTIR SLOVAKIA, s.r.o..

- Žalobca v správnom konaní nepredložil žiadne ďalšie dôkazy, ktoré by preukazovali rozsah dodaných služieb dodávateľom na opravách vozidla TATRA a pracovnom stroji TEREX. Samotná skutočnosť, že tieto stroje mali namontované určité nové náhradné diely, nepreukazuje, že túto opravu vykonal práve dodávateľ, najmä keď samotný žalobca vyhlásil, že opravy na týchto strojoch si vykonáva sám, má na to aj potrebné zariadenie a mal nakupovať aj určité náhradné diely. Žalobca nenavrhol na preukázanie skutočností, že opravu mu vykonal dodávateľ resp. jeho konkrétny zamestnanec žiadne dôkazy. Neuviedol konkrétného zamestnanca dodávateľa, ktorý mu opravy vykonal a túto osobu (osoby) ani neidentifikoval.

- V čase, keď mali byť opravy vykonané (apríl 2016) dodávateľ už nemal žiadnych zamestnancov, t. j. je zrejmé, že žiaden zamestnanec dodávateľa opravu vykonať reálne nemohol. Dodávateľ nebol podnikateľsky aktívny od 3. štvrtroka 2015 a z posledného ročného hlásenia o vyúčtovaní dane zo závislej činnosti vyplýva, že jediného zamestnanca mala táto spoločnosť do konca roku 2014.

- Dodávateľ nemá ako predmet činnosti v Obchodnom registri zapísanú opravu strojov ani inú podobnú činnosť.

7. Podľa krajského súdu v danom prípade teda bola preukázateľne spochybnená vierohodnosť, pravdivosť a úplnosť dôkazov predložených daňovým subjektom (naviac faktúry nezodpovedajú ani formálnym požiadavkám na doklady v súlade so zákonom o DPH), preto bolo potrebné konštatovať, že správca dane splnil svoju dôkaznú povinnosť (§ 24 ods. 3 Daňového poriadku) a v takom prípade je opäť len na daňovom subjekte, či predložením alebo navrhnutím ďalších dôkazov vyvráti spochybenie jeho pôvodných dôkazov, ktoré spochybnil správca dane.

8. Krajský súd poukázal na ustálenú súdnu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, napríklad nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 401/2009 zo dňa 16. decembra 2009, podľa ktorého naznačeným spôsobom dochádza v procese dokazovania v daňovom konaní k presúvaniu dôkazného bremena medzi správcou dane a daňovým subjektom, čo predstavuje praktické vyjadrenie kombinácie uplatňovania zásady vyhľadávacej a zásady prejednávacej. Pokiaľ teda správca dane preukázateľne spochybní vierohodnosť, pravdivosť a úplnosť dôkazov predložených daňovým subjektom, je potom len opäť na daňovom subjekte, či predložením alebo navrhnutím ďalších dôkazov vyvráti toto spochybenie správcu dane. Krajský súd k tomu uviedol,

že v danom prípade sa však tak nestalo a žalobca žiadne ďalšie dôkazy správcovi dane ani žalovanému nepredložil ani nenavrhol ich vykonanie, zotrval len na predložení pôvodných listinných dôkazov. V tejto súvislosti krajský súd konštatoval, že samotná objednávka a faktúra sú iba nepriamymi dôkazmi a samé o sebe nie sú spôsobilé preukázať reálne dodanie služieb, avšak je v záujme daňového subjektu, aby nad rámec svojich bežných obchodných potrieb zhromažďoval dôkazy, ktoré môžu preukázať, že k dodaniu služieb skutočne došlo, keďže si uplatnil nárok na odpočet dane (rovnako rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 3Sžf/35/2013 zo dňa 1. apríla 2014).

9. Krajský súd vyhodnotil žalobné body v celom rozsahu ako nedôvodné. Čo sa týkalo žalobného bodu, že žalobca preukázal predložením listinných dôkazov, že došlo k vykonaniu služby dodávateľom uvedeným na faktúrach, čoho dôkazom mala byť skutočnosť, že bola vyhotovená faktúra s rozpisom fakturovaných položiek, dodacie listy a existujú doklady o úhrade dohodnutej ceny, súd túto námietku považuje za námietku v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Bolo totiž preukázané, že faktúry neobsahujú rozpis fakturovaných položiek, rovnako toto neobsahujú ani dodacie listy. Nebolo možné vôbec zistiť, z akých jednotlivých položiek „oprava“ na stroji TEREX a vozidle TATRA pozostávala. Ako bolo vyššie uvedené, samotná výmena náhradných dielov na týchto vozidlách ešte nepreukazuje, že túto výmenu vykonal dodávateľ, že ju vykonal v rozhodnom zdaňovacom období a na základe faktúr predložených na odpočítanie. Žalobca v tejto súvislosti nepredložil žiaden iný dôkaz o tom, že skutočne došlo k plneniu podľa predložených faktúr, pričom takýmto dôkazom nie je objednávka, pretože táto bola vyhotovená samotným daňovým subjektom a znamená, že si u určitého dodávateľa len objednal určitú službu, ktorá mohla, ale nemusela byť následne dodaná. Takýmto dôkazom nie je ani doklad o zaplatení jednotlivých faktúr, pretože tento sám o sebe nepreukazuje reálne dodanie týchto služieb dodávateľom.

10. Krajský súd považoval za preukázané, že od roku 2015 dodávateľ nevykazuje žiadnu aktívnu obchodnú činnosť a nepodal daňové priznanie k dani z príjmov právnickej osoby. Od tohto roku taktiež nezamestnáva žiadnych zamestnancov. Uvedený stav trval aj v roku 2016. Nie je teda reálne možné, aby v roku 2016 dodal pre daňový subjekt služby tak, ako je to deklarované na faktúrach. Skutočnosť, že dodávateľ v roku 2016 nevykonával žiadnu obchodnú činnosť nebola zo strany žalobcu nijako spochybnená. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na nezanedbateľnú skutočnosť, že daňový subjekt v rámci celého daňového konania nekonkretizoval osobu, s ktorou obchodoval ako so zástupcom dodávateľa t.j. komu odoslal objednávku na služby a kto mu tieto služby konkrétne realizoval v jeho areáli v Bobrove. Túto informáciu neuviedol ani vo vyjadrení sa k protokolu daňovej kontroly zo dňa 06.08.2017. Uviedol len, že z textu faktúr je zrejmé, že bola vykonaná oprava na konkrétnom motorovom vozidle, ktoré on vlastní a používa na podnikanie a táto oprava bola vykonaná v areáli Bobrov č. 602 dňa 26.04.2016 resp. 29.04.2016. Žalobca teda obchodoval s treťou osobou, ktorú však správcovi dane neidentifikoval, a preto nesie nepriaznivé dôsledky spočívajúce v neunesení dôkazného bremena na skutočnosť, či vôbec takáto osoba existovala a ak áno, či mala oprávnenie vystupovať za dodávateľa. Krajský súd poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, rozsudok sp. zn. 3Sžf/26/2016, kde v tejto súvislosti viackrát poukázal nielen na základnú zásadu obchodného práva, a to zásadu poctivého obchodného styku, ale aj na tú skutočnosť, že súčasne základným predpokladom pre riadne fungovanie obchodnej spoločnosti je to, že štatutárny orgán obchodnej spoločnosti musí mať vedomosť nielen o obsahu a rozsahu činností, ktorými podnikateľ naplňa jednotlivé definičné znaky podnikania, ale aj o subjektoch, v spolupráci s ktorými tak činí. Ak takéto vedomosti evidentne štatutárnemu orgánu obchodnej spoločnosti chýbajú, potom v danom prípade ide o výkon práva na podnikanie, ktoré nepožíva v zmysle § 264 Obchodného zákonníka právnu ochranu, to znamená pochybnosť správcu dane o pravdivosti údajov uvádzaných daňovým subjektom sú v zmysle zásady obsiahnutej v § 3 ods. 6 Daňového poriadku oprávnené. V danom prípade sa žalobca týmito zásadami zjavne neriadil, keď mu buď základné vedomosti o osobe, s ktorou obchodoval, chýbali, alebo ich zámerne správcovi dane neuviedol.

11. Ďalej krajský súd k námietke žalobcu, že dodanie služieb bolo preukázané aj tým, že na vozidle TATRA a pracovnom stroji TEREX boli vymenené konkrétne náhradné diely, ako to vyplývalo z miestneho zisťovania, uviedol, že z miestneho zisťovania skutočne vyplývalo, že uvedené motorové

vozidlá mali vymenené konkrétne náhradné diely. Pokiaľ z faktúr nebolo zrejmé, ktoré časti strojov mali byť opravené resp. vymenené za nové diely, potom nebolo možné sa vôbec zaoberať otázkou, či tieto vymenené náhradné diely možno podradiť pod službu uvedenú v predmetných faktúrach. Konkrétne náhradné diely týchto vozidiel teda vymenené boli, avšak nebolo možné skontrolovať, či sa jednalo o opravu podľa predmetných faktúr. Nebolo možné ani konštatovať, že služba síce bola dodaná, hoci nie dodávateľom uvedeným na faktúre, keďže z faktúry nebol zřejmý jej rozsah. Nie je totiž možné vôbec ustáliť, aká služba (oprava) mala byť dodaná.

12. V ďalšej námietke žalobca spochybnil prenos dôkazného bremena zo správcu dane na daňový subjekt, keď uviedol, že žalobca nemohol zodpovedať za neunesenie vlastnej dôkaznej povinnosti iného subjektu. Krajský súd sa vyjadril, že v danom prípade dodávateľ formuloval obe faktúry takým spôsobom, že z nich nebolo možné zistiť konkrétny rozsah dodanej služby. V tomto prípade bolo na žalobcovi, aby túto formálnu vadu faktúr u dodávateľa reklamoval a žiadal o opravu týchto faktúr tak, aby boli faktúry v súlade s § 74 ods. 1 písm. f) zákona o DPH. Uvedené sa neudialo a žalobca predložil faktúry tak, že v nich dodaná služba nebola špecifikovaná. V tom prípade však žalobca musí znášať dôsledok tohto jeho konania a to neuznanie odpočítania DPH z tohto dôvodu. Čo sa týkalo nesplnenia materiálnych podmienok na odpočítanie DPH podľa týchto faktúr, bolo povinnosťou žalobcu v daňovom konaní preukázať s poukazom na § 24 ods. 1 Daňového poriadku, že sporné faktúry od dodávateľa boli vystavené na základe dodania služieb reálne poskytnutých touto spoločnosťou. Správne správca dane preskúmal uskutočnenie zdaniteľných plnení nielen z formálnej stránky, ale aj preveroval súlad skutočného stavu so stavom formálnym. Keďže správca dane relevantne spochybnil dôkazy listinného charakteru predložené daňovým subjektom na preukázanie odpočítania dane, prenieslo sa dôkazné bremeno opäť na daňový subjekt, ktorý bol povinný predložiť nové dôkazy (protidôkazy) na potvrdenie jeho pôvodných dôkazov. Ďalšie dôkazy však už daňový subjekt nepredložil, pritom bolo v jeho možnostiach takéto dôkazy predložiť, pokiaľ by dodržiaval zásady opatrnosti v obchodnom styku a napríklad by zistil, s kým obchodný kontrakt uzavrel a žiadal by túto osobu vypočuť ako svedka. Uvedené sa však nestalo a žalobca sa dostal do dôkaznej núdze, neunesol dôkazné bremeno, a preto nemohol byť úspešný ani pri uplatnení nároku na odpočet DPH. Správca dane a žalovaný vyhodnotili všetky dôkazy jednotlivo aj vo vzájomných súvislostiach a keďže žalobca nepredložil žiadny dôkaz okrem listinných dôkazov predložených na začiatku pri uplatňovaní nároku na odpočet DPH, potom správne mu neuznali tento nárok.

13. Krajský súd k námietke žalobcu, v ktorej poukázal na rozsudok Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2011 uviedol, že rozhodnutie žalovaného nebolo v rozpore s výkladovými princípmi vyplývajúcimi z tohto rozsudku. Podľa neho daňový subjekt vyčerpал vlastné dôkazné bremeno, ak disponuje existenciou materiálneho plnenia, má k tomu zodpovedajúcu faktúru a prílohy s podrobným položkovitým opisom druhu a ceny dodaných služieb a tovarov od určitého dodávateľa. V danom prípade však tieto podmienky u žalobcu splnené neboli, pretože takýmito dokladmi nedisponoval. Faktúra a ani dodací list totiž neobsahovali podrobný položkovitý opis druhu a ceny dodaných služieb od dodávateľa AUTOMOTOTIR SLOVAKIA, s.r.o. V tomto prípade žalobca neunesol dôkazné bremeno už na preukázanie základnej podmienky na odpočítanie DPH, a to na predloženie faktúry, ktorá má náležitosti podľa § 74 ods. 1 písm. f) zákona o DPH.

14. Krajský súd k rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžf/10/2012 uviedol, že daný rozsudok nebolo možné v predmetnej veci použiť, pretože k zrušeniu správneho rozhodnutia došlo z dôvodu, že daňový subjekt navrhol v priebehu správneho konania vykonať dôkaz na preukázanie reálnosti zdaniteľného obchodu, ktorý nemal možnosť sám zadovážiť, a tento návrh nebol správnymi orgánmi akceptovaný. V danom prípade však žiadny takýto návrh na vykonanie dokazovania žalobca nepredložil.

15. Ani žalobcom citovaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžfk/2/2017 nebolo možné v danom prípade použiť pre rozdielne skutkové okolnosti. V uvedenom prípade dodávateľ, resp. subdodávateľ v rozhodnom zdaňovacom období vykazoval tržby, dosahoval zisk a mal aj zamestnancov. V danom prípade však dodávateľ žalobcu tieto parametre nespĺňal, v rozhodnom

zdaňovacom období (ani predtým - už od roku 2015) nevykazoval žiadnu reálnu obchodnú činnosť, nemal žiadnych zamestnancov, bol ekonomicky neaktívny.

16. K rozsudkom ESD C-80/2011 a C-142/2011 krajský súd uviedol, že sa týkali podvodného konania dodávateľa a podmienok, za ktorých bolo možné uznať odpočítanie DPH aj v tomto prípade. Základnou podmienkou bola, že sa uvedené plnenie, ktoré zakladalo nárok na odpočet, uskutočnilo tak, ako to vyplývalo z príslušnej faktúry. V danom prípade však práve táto podmienka splnená nebola, lebo jedná nebola predložená faktúra, z ktorej by konkrétne vyplývali jednotlivé plnenia a jedná nebolo preukázané, že by došlo k plneniu dodávateľa uvedeného na tejto faktúre.

2.

17. Žalobca podal kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 30S/28/2018 zo dňa 04.09.2018 včas, v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) SSP, pretože sa domnieval, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

18. Žalobca sa nestotožnil s názorom krajského súdu, že faktúry č. 1600099 a č. 1600106 neobsahovali náležitosti podľa § 74 ods. 1 písm. f) zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty. Žalobca nemohol ovplyvniť obsah faktúr nakoľko boli vystavené dodávateľom žalobcu. Ani správca dane vo svojom rozhodnutí nenamietal, že by faktúry mali byť vyhotovené v rozpore so zákonom o DPH, resp. že by nemali obsahovať náležitosti podľa § 74 ods. 1 písm. f) zákona o DPH.

19. Žalobca nesúhlasil ani so záverom krajského súdu, že nie je možné konštatovať, že služba bola dodaná, hoci nie dodávateľom uvedeným na faktúre, keďže z faktúry nebol zrejмый jej rozsah. A tak nebolo možné ustáliť, aká služba (oprava) mala byť dodaná.

20. Vyhodnotením všetkých dôkazov vo vzájomnej súvislosti, a to dôkazov z predložených žalobcom počas daňovej kontroly (dodávateľských faktúr, dodacích listov, objednávok, dokladov o zaplatení dohodnutej ceny), výpovede žalobcu, miestneho zisťovania, bolo možné určiť rozsah dodanej služby (opravy) a aj to, ktorý dodávateľ žalobcu túto službu žalobcovi dodal. Rozsah dodanej služby je podľa žalobcu presne špecifikovaný v objednávke č. 2016001 zo dňa 01.04.2016.

21. Žalobca namietal, že krajský súd v rozsudku uviedol, že služba bola dodaná, si pritom odporuje so záverom správcu dane uvedeným v rozhodnutí č. 102226708/2017 zo dňa 23.10.2017. V poslednom odseku na str. 5 rozhodnutia žalovaného správcu dane totiž výslovne konštatoval, že nespochybnil dodanie služby, ale nebolo preukázané, kto v skutočnosti službu dodal.

22. Žalobca uviedol, že správca dane a žalovaný svoj záver, že žalobca nepreukázal, že fakturované služby dodala spoločnosť AUTOMOTOTIR SLOVAKIA, s.r.o. odôvodnil na základe konštatovaných pochybností, ktoré však vznikli u dodávateľa žalobcu-spoločnosti AUTOMOTOTIR SLOVAKIA, s.r.o. Výkonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by uvedená spoločnosť nezaevidovala uvedenú faktúru do svojho účtovníctva. Správca dane a žalovaný nesprávne prečítali žalobcovi existenciu dôkaznej núdze ohľadne skutočností, ktoré netvorili jeho dôkazné bremeno.

23. Z textu faktúry č. 1600099 bolo zrejmé, že bola vykonaná oprava na vozidle typu TATRA, oprava bola vykonaná aj na pracovnom stroji TEREX 860SX faktúra č. 1600106, ktoré vlastnil žalobca a používal na podnikanie. Opravy boli vykonané v areáli, kde boli pracovné stroje odstavené. Správca dane pri miestnom zisťovaní zistil, že na stroji TEREX boli vymenené nápravy, pretesnené podpery, vymenené rameno, že vozidlo TATRA sa nachádzalo na adrese miestneho zisťovania, že na stroji boli vymenené nárazník, čelné sklo, piestnica v ramene, rameno, redukčná prevodovka, gumené, tiahlo, čerpadlo, trysky, elektroinštalácia a ostatné diely podľa objednávky. Z tvrdených dôkazov uvedených žalobcom bolo zrejmé, že služby boli žalobcovi skutočne dodané spoločnosťou AUTOMOTOTIR SLOVAKIA, s.r.o. Vo vzťahu k záveru krajského súdu, že pokiaľ z faktúr nebolo zrejmé, ktoré časti strojov mali byť opravené resp. vymenené za nové diely, potom nebolo možné vôbec sa zaoberať otázkou, či tieto vymenené náhradné diely možno podradiť pod službu uvedenú v predmetných faktúrach, žalobca opätovne konštatuje, že vyhodnotením všetkých dôkazov vo vzájomnej súvislosti

nebolo možné určiť, ktoré časti mali byť opravené resp. vymenené za nové diely. Ak pochybnosti ohľadne skutočného dodania tovaru alebo služby sú na strane dodávateľa žalobcu, nemôže byť táto skutočnosť vyhodnotená v neprospech žalobcu, pretože dôkazné bremeno žalobcu nie je absolútne.

24. Žalobca poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax súdov, a to rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Sžf/1/2011, sp.zn. 6Sžf/10/2012, sp.zn. 5Sžf/2/2017 a rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-80/11 a C-142/11 zo dňa 21.06.2012. Podľa žalobcu závery uvedenej judikatúry sú aplikovateľné aj na tento prípad, a to z dôvodu, že tieto rozsudky sa týkajú rozloženia dôkazného bremena medzi daňové orgány a daňový subjekt a povinnosti daňových orgánov zistiť čo najúplnejšie skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní.

25. Žalobca navrhol aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie alternatívne zruší rozsudok krajského súdu a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. V prípade úspechu navrhol aby najvyšší súd rozhodol, že žalobca by mal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3.

26. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu nevyjadril.

4.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle ust. § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

28. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu bolo posúdenie, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia.

29. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. v znení účinnom ku dňu 30.04.2016 (zdaňovacie obdobie) daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

Podľa § 49 ods. 1 citovaného zákona právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) citovaného zákona platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) citovaného zákona právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 71 ods. 1 písm. a) cit. zákona na účely tohto zákona faktúrou je každý doklad alebo oznámenie, ktoré je vyhotovené v listinnej forme alebo elektronickej forme podľa tohto zákona alebo zákona platného v inom členskom štáte upravujúceho vyhotovenie faktúry.

Podľa § 74 ods. 1 písm. f) cit. zákona faktúra vyhotovená osobou podľa § 72 musí obsahovať množstvo a druh dodaného tovaru alebo rozsah a druh dodanej služby.

Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku v znení účinnom ku dňu 26.01.2018 (právoplatnosť napadnutého rozhodnutia) správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

Podľa § 3 ods. 6 Daňového poriadku pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon, viacero právnych úkonov alebo iné skutočnosti uskutočnené bez riadneho podnikateľského dôvodu alebo iného dôvodu, ktorý odráža ekonomickú realitu, a ktorých najmenej jedným z účelov je obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, sa pri správe daní neprihliada.

Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, 2)
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

2) Napríklad zákon č. 431/2002 Z.z.o účtovníctve v znení neskorších predpisov, zákon č. 105/2004 Z.z.v znení neskorších predpisov.

Podľa § 24 ods. 2 Daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 24 ods. 3 Daňového poriadku správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

30. Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného č. 100153942/2018 zo dňa 17.01.2018, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy, ktorým bol podľa § 68 ods. 6 Daňového poriadku určený rozdiel v sume nadmerného odpočtu 3. 020,00 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2016. Zároveň mu znížil nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie apríl 2016 zo sumy 3.970,66 € na 950,66 €.

31. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti žalobcu je rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 30S/28/2018-46 zo dňa 04.09.2018, ktorým žalobu žalobcu podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

32. Najvyšší súd k sťažnostným bodom týkajúcim sa obsahu a náležitostí faktúr, špecifikácie dodacích listov a objednávky uviedol, že v predmetnom prípade sa nepreukázalo dodanie služieb spoločnosťou ATOMOTOTIR SLOVAKIA s.r.o.. Na objednávke č. 20160001 zo dňa 01.04.2016 bola uvedená dodacia adresa sídla spoločnosti AUTOMOTOTIR SLOVAKIA s.r.o., ale v predložennom administratívnom spise sa nenachádzal dôkaz o jej doručení. Predmetnom fakturácií bola oprava vozidla TATRA faktúra č. 1600099 a oprava pracovného stroja TEREX faktúra č. 1600106 pričom vznikol rozpor, kde boli opravy vykonané, keď mali byť opravené v sídle spoločnosti ako sa uvádzalo na objednávke, faktúrach a dodacích listoch. Žalobca nekonkretizoval, kto opravy vykonal ani neoznačil žiadne osoby, ktoré mali opravy realizovať. Žalobca uviedol, že opravy boli zrealizované na adrese Bobrov 602 (rodinný dom), kde správca dane vykonal mieste zisťovanie dňa 21.08.2017 za účelom obhliadky vozidla TATRA a pracovného stroja TEREX. Uvedené faktúry neboli so žiadnou objednávkou ani dodacím listom spojené spôsobom, ktorý by jednoznačne preukazoval väzbu. Predmet fakturácie bol v oboch prípadoch len všeobecne vymedzený ako oprava vozidla TATRA a pracovného stroja TEREX. Najvyšší súd teda z dokladov vyhotovených spoločnosťou AUTOMOTOTIR SLOVAKIA s.r.o. nemal

vedomosť o bližšie určenom predmete fakturovaného plnenia. Vzhľadom na skutočnosť, že sa spoločnosť AUTOMOTOTIR SLOVAKIA s.r.o. na adrese svojho sídla nenachádzala vznikla aj pochybnosť či objednávka č. 20160001 bola vôbec doručená spoločnosti.

33. Podľa najvyššieho súdu sa predmet fakturácie uvedených vo faktúrach odvolával na objednávku a dodacie listy, avšak tieto dokumenty bližšie nešpecifikovali dodanú službu. Bližšia špecifikácia nebola uvedená v žiadnej časti faktúry. Najvyššiemu súdu, ako aj krajskému súdu nie je zrejmé, či predmetom fakturácie bolo aj dodanie náhradných dielov, ktoré mali byť vymenené alebo boli dodané spoločnosťou. V oboch prípadoch vznikol rozpor, kde boli opravy vykonané. Najvyššiemu súdu nie je zrejmé ani to, aké opravy sa uskutočnili, čo bolo dodané, a ktoré časti boli opravené prípadne vymenené za nové diely. Nie je možné skontrolovať či sa jednalo o opravy podľa predmetných faktúr. Faktúry neobsahovali náležitosti v zmysle § 74 ods.1 písm. f/ zákona č. 222/2004 Z.z. a čl. 226 ods. 6 smernice 2006/112. V oboch prípadoch absentoval rozsah a druh dodanej služby.

34. Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že v roku 2016 spoločnosť AUTOMOTOTIR SLOVAKIA s.r.o. nepodala žiadne daňové priznanie k DPH, t.j. predmetné fakturované plnenia nepriznala v daňovom priznaní k DPH. Posledné daňové priznanie k dani z príjmov právnickej osoby podala spoločnosť za rok 2014. Posledné ročné hlásenie o vyúčtovaní dane zo závislej činnosti podala spoločnosť v roku 2014. Z vyššie uvedeného má najvyšší súd za to, že od roku 2015 spoločnosť nezamestnávala žiadnych zamestnancov a nevykazovala žiadnu ekonomickú aktivitu. Uvedený stav trval aj v roku 2016. Žalobca nepredložil také dôkazy, ktoré by preukazovali, že fakturované zdaniteľné plnenia uvedené na faktúrach boli spoločnosťou AUTOMOTOTIR SLOVAKIA s.r.o. aj reálne dodané. Skutočnosť, že na vozidle TATRA a pracovnom stroji TEREX došlo k opravám ešte nedokazuje, že opravu zrealizovala táto spoločnosť.

35. Najvyšší súd k námietke, že krajský súd v rozsudku uviedol, že služba bola dodaná, si pritom odporuje so záverom správca dane uvedeným v rozhodnutí, ktorý v poslednom odseku na str. 5 rozhodnutia žalovaného správca dane totiž výslovne konštatoval, že nespochybnil dodanie služby, ale nebolo preukázané, kto v skutočnosti službu dodal, uvádza:

V Bode 15 krajský súd uviedol: „Žalobca v tejto súvislosti nepredložil žiaden iný dôkaz o tom, že skutočne došlo k plneniu podľa predložených faktúr, pričom takýmto dôkazom nie je objednávka, pretože táto bola vyhotovená samotným daňovým subjektom a znamená, že si u určitého dodávateľa len objednal určitú službu, ktorá mohla, ale nemusela byť následne dodaná.“

V bode 17 rozsudku krajského súdu: Konkrétne náhradné diely týchto vozidiel teda vymenené boli, avšak nie je možné skontrolovať, či sa jednalo o opravu podľa predmetných faktúr. Nie je možné ani konštatovať, že služba síce bola dodaná, hoci nie dodávateľom uvedeným na faktúre, keďže z faktúry nie je zrejmý jej rozsah. Nie je totiž možné vôbec ustáliť, aká služba (oprava) mala byť dodaná.

Podľa najvyššieho súdu krajský súd nespochybnil dodanie služby rovnako ako správca dane, ale konštatoval, že služba síce dodaná bola, hoci nie je z faktúry zrejmé či dodávateľom uvedeným na faktúre. Nebolo preukázané či sa jednalo o opravu podľa predmetných faktúr, z dôvodu, že žalobca nepredložil žiadny iný dôkaz (ako odkaz na objednávku) o tom, že došlo k plneniu podľa predložených faktúr. Objednávkou sa žalobca len zaviazal, že odoberie od dodávateľa určité poskytnuté služby, preto najvyšší súd dopĺňa, že žalobca si u dodávateľa len objednal určitú službu, ktorá mohla, ale nemusela byť následne dodaná. Najvyšší súd mal za to, že nedostatočne špecifikovaná objednávka, neurčený predmet fakturovaného plnenia v dodacích listoch a faktúry, ktoré nespĺňali náležitosti v zmysle § 74 ods.1 pís. f/ zákona č. 222/2004 Z.z., spochybnili dodanie služby (opravy). Ďalej sa nepreukázalo, že by sa spoločnosť AUTOMOTOTIR SLOVAKIA s.r.o. zaoberala opravou vozidiel a strojov, dokonca z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Žilina sa preukázalo, že nemala ani v predmete činnosti zapísanú činnosť, ktorá by ju oprávňovala k oprave vozidiel a pracovných strojov. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, keďže nepreukázal, že boli spoločnosťou dodané plnenia, ktoré boli uvedené na faktúrach.

36. Najvyšší súd z administratívneho spisu č.l. 14, zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 10.02.2017 str. 3 zistil, že žalobca si objednal náhradné diely na jeden stroj TEREX (zadná náprava, predná náprava, kardany na TEREX 860) od spoločnosti Transport company, s.r.o. a opravu vykonal

osobne so svojim synom svojpomocne, ako to v zápisnici uviedol. Konkrétne uviedol, že mal žeriav aj vybavenie na výmenu a vyhlásil, že údržbu na strojoch si robia so synom sami. Uvedenú skutočnosť považuje najvyšší súd v rozpore s tvrdením žalobcu uvedeným vo faktúrach, čím sa narušuje vierohodnosť tvrdenia, že opravy boli v apríli 2016 realizované spoločnosťou AUTOMOTOTIR SLOVAKIA s.r.o..

37. K rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré žalobca poukázal súd uvádza, že uvedené rozsudky riešia prípady, ktoré sú odlišné od prípadu žalobcu. V rozsudku sp.zn. 3Sžf/1/2011 sa uvádza, že odpočítanie dane je teda spochybnené ohľadom na skutočnosť, že správca dane má pochybnosti, či deklarované plnenie, ktoré spoločnosť XY vo faktúrach uviedla reálne dodala a to s ohľadom na preverenie subdodávateľov XY. V prípade žalobcu však nebolo možné preveriť nielen subdodávateľov, ale ani priameho dodávateľa AUTOMOTOTIR SLOVAKIA, s.r.o. z dôvodu, že spoločnosť bola nekontaktná na mieste sídla sa nenachádzala. Nebolo ani známe, že by spoločnosť poskytovala opravy vozidiel a pracovných strojov. Spoločnosť AUTOMOTOTIR SLOVAKIA s.r.o. v predmete činnosti nemá zapísanú takúto činnosť, ktorá by oprávňovala k oprave vozidiel a pracovných strojov. Nepreukázaná zostala aj komunikácia sťažovateľa so spoločnosťou a rozpor nastal aj ohľadom miesta vykonania opráv.

38. V rozsudku sp.zn. 6Sžf/10/2012 bolo hlavným dôvodom nepriznania práva na odpočítanie dane nepreukázanie prepravy tovaru a neunesenie dôkazného bremena žalobcu, ktoré správca dane vzhliadol aj v tej skutočnosti, že žalobca nezabezpečil účasť svedka- bývalého konateľa spoločnosti ZX. Daný rozsudok nie je možné aplikovať, pretože k zrušeniu rozhodnutia došlo z dôvodu, že daňový subjekt navrhol v priebehu správneho konania vykonať dôkaz na preukázanie reálnosti zdaniteľného obchodu, ktorý nemal možnosť sám zadovážiť, a tento návrh nebol správnymi orgánmi akceptovateľný. V prípade žalobcu sa nejednalo o nepreukázanie dopravy, ale ako už bolo vyššie uvedené o nepreukázanie celého radu skutočností vo vzťahu k predmetným obchodom. Správca dane nepožadoval od žalobcu preukazovať takéto skutočnosti, na ktoré by nemal dosah.

39. V rozsudku 5Sžfk/2/2017 vychádzal súd aj zo skutočnosti, že dodávateľské resp. subdodávateľské spoločnosti vykazovali tržby, dosahovali zisk a mali aj zamestnancov. Nebolo možné vylúčiť ich reálny výkon podnikateľskej činnosti aspoň na minimálnom základe a teda ani to, že žalobcovi resp. jeho dodávateľom mohli dodať tovar tak, ako to žalobca deklaroval na predložených faktúrach. V prípade žalobcu spoločnosť AUTOMOTOTIR SLOVAKIA, s.r.o. od roku 2015 nezamestnávala žiadnych zamestnancov a nebola ekonomicky aktívna.

40. K rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veciach vedených sp.zn. C- 0/11 a C- 42/11 vyplývalo, že prejudiciálne otázky sa zakladali na predpoklade, podľa ktorého po prvé uvedené plnenie, ktoré zakladá nárok na odpočet sa uskutočnilo tak, ako to vyplývalo z príslušnej faktúry a po druhé táto faktúra obsahovala všetky požadované údaje požadované smernicou 2006/112, takže podmienky vzniku a výkonu práva na odpočet dane boli splnené. V prípade žalobcu sa nepreukázalo splnenie vecných a formálnych podmienok vzniku nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty. Preto ani predmetný rozsudok nie je aplikovateľný na prípad žalobcu.

41. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutočnosti, ktorými žalobca v kasačnej sťažnosti spochybňoval predmetné rozhodnutie krajského súdu boli totožné s námietkami, ktoré namietal už v správnom konaní i v žalobe a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

42. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

5.

43. O trovách konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

44. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.